

רע"פ 5355/22 - נתנאל עמוס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5355/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: נתנאל עמוס

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ת 685-06-22 מיום 22.7.2022 שניתן על ידי השופט העמית י' צלקובניק

בשם המבקש: עו"ד אברהם ג'אן

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט העמית י' צלקובניק) ב-עפ"ת 685-06-22 מיום 22.7.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (השופטת ש' שפר) ב-תתע"א 5301-11-21 מיום 3.5.2022 ומיום 15.5.2022, בהתאמה.

2. כמפורט בהכרעת הדין, המבקש הורשע, לאחר הליך הוכחות, בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); וזוכה מעבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.8.2021, המבקש נהג ברכב פרטי בעיר פתח תקווה, בהיותו נהג חדש,

כאשר הוא שיכור. בדגימת אוויר נשוף שמסר, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הוא 455 מיקרוגרם, באופן העולה על הריכוז של 50 מיקרוגרם שנקבע לגביו בפקודת התעבורה.

3. במענה לכתב האישום, המבקש כפר במיוחס לו. לצורך הוכחת אשמתו, המשיבה הציגה לפני בית המשפט לתעבורה ראיות שונות, ובכללן - דוחות פעולה ומסמכי בדיקת ה"נשוף" שהובאו במסגרת עדותו של השוטר שביצע את המדידה. עוד העידו מטעם המשיבה שתי עדות נוספות, האחת מתנדבת שהתלוותה לשוטר, והאחרת, עובדת מעבדת מכשור ואכיפה. מנגד, המבקש לא הביא כל ראיות מטעמו, ואף נמנע ממסירת עדות. טענתו המרכזית הייתה, כי לא ניתן לקבוע את תקינות מכשיר ה"נשוף" משלא הוצגה תעודת הבולן המציינת את ערך האלכוהול שהוזרם למכשיר הבדיקה במסגרת הכיול היומי ומשכך לא ניתן להרשיעו.

4. בית המשפט לתעבורה קבע, לאחר שהתרשם מהראיות והעדויות השונות, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המבקש נהג בשכרות. זאת, על פי תוצאות הבדיקה המדעית באמצעות מכשיר ה"נשוף", כאשר להן אף קיים חיזוק בדוחות הפעולה, לפיהם נדף מפיו של המבקש ריח אלכוהול חזק; המבקש לא היה יציב במבחן העמידה; והמבקש אף אישר כי שתי "בירות" לפני שנהג. עוד צוין, כי המבקש לא סתר את הממצאים שעלו מהדוחות, וכאמור נמנע מלהעיד. אשר לטענת המבקש לעניין אי הגשת תעודת הבולן, בית המשפט קבע כי תקינות ה"נשוף" הוכחה באמצעות כרטיס המכשיר וטופסי הבדיקות היומיות שביצע המפעיל, ומשכך דחה טענתו זו (ראו בהרחבה: רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.7.2012)).

5. בגזר דינו, בית המשפט לתעבורה נתן דעתו לחומרת העבירה שבה המבקש הורשע, כמו גם לפגיעה בערכים החברתיים העומדים בבסיסה. הודגש, כי הלה נהג בעיבורה של עיר בהיותו תחת השפעת אלכוהול, ובכך יצר סכנה של ממש לפגיעה בעוברי דרך תמימים. עוד צוין, כי רמת האלכוהול שנמצאה בגופו של המבקש - פי 9 מהרף המקיים חזקת שכרות, וכן הודגשה עובדת היותו נהג צעיר. מן העבר השני, נשקלה העובדה שלא בוצעו עבירות בטיחותיות נלוות וכי האירוע הסתיים ללא פגיעה בגוף או ברכוש.

נוכח כל אלו, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין נסיבות ביצוע העבירה דנא, נע בין מאסר מותנה עד 7 חודשי מאסר בפועל; פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 24-48 חודשים ועונשים נלווים.

6. בעת גזירת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, נשקלו לזכותו העדר עבר פלילי ותעבורתי; גילו הצעיר; נסיבות חייו "שאינן פשוטות" כלשון גזר הדין, והשפעת העונש עליו ועל משפחתו.

בהתייחס לרכיב הפסילה בפועל, בית המשפט לתעבורה עמד על תקופת פסילת המינימום הקבועה בחוק לצד עבירת נהיגה בשכרות - 24 חודשי פסילה בפועל. צוין, כי אמנם סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע בסיפא כי בית המשפט רשאי להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר, בהינתן נסיבות מיוחדות שתפורטנה בגדר הדין - אלא שנסיבות אלו אין בנמצא.

בסופו של דיון, נגזרו על המבקש חודשיים מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, סירוב להיבדק או נהיגה בזמן פסילה, למשך שנתיים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה בת 27 חודשים; 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה על

תנאי, למשך 3 שנים; וקנס בסך 1,000 ש"ח או 5 ימי מאסר תמורתו.

7. ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו - נדחה על שני חלקיו. בערעורו, המבקש שב על טיעוניו שהועלו לפני בית המשפט לתעבורה, וטען כי לא ניתן לבסס הרשעה משלא הוצגה תעודת בלון האימות. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו אלו, בקובעו כי לא היה בהיעדרה של תעודה זו כדי "לסתום את הגולל" על אפשרות הוכחת רישום ערך שיעור האלכוהול בבלון האימות, וכי המשיבה הוכיחה זאת באמצעות ראיות מספיקות אחרות. כן הודגש, כי פרט להן, הוצגו ראיות נוספות בדבר הודאת המבקש כי שתה משקה אלכוהולי לפני שנהג; כי נדף ממנו ריח של אלכוהול; וכי כשל באחד ממבחני הביצוע. משכך נקבע, כי "לממצאי בדיקת הינשוף קיים עיגון גם בראיות 'פיזיות' המצביעות על שכרות".

בדומה, בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על גזר דינו מן הטעם משלא נמצאה עילה להקל בעונשו, בשים לב לחומרה היתרה והסיכון הרב הנשקף מנהיגה בשכרות, כמו גם נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן. הודגש כי נסיבות אישיות "שאינן בהן ייחוד משמעותי" כלשון בית המשפט המחוזי, אינן מהוות הצדקה להקלה בעונשו, וזאת בפרט משהמבקש בחר לנהל משפט חרף כך שהודה לפני השוטרים בלגימת אלכוהול ולא קיבל אחריות על מעשיו.

8. מכאן הבקשה שלפניי, המופנית נגד הרשעת המבקש בלבד.

לטענת המבקש, בקשתו מעוררת שאלה עקרונית אשר חורגת מעניינו הפרטני - האם ניתן להרשיע אדם בעבירה של נהיגה בשכרות ללא הגשת תעודת הבלון עליה הסתמך מפעיל הינשוף בעת ביצוע בדיקת הכיול היומית. המבקש שב וטען לעניין משמעותי אי הגשת תעודת הבלון תוך שהוא כופר בתקינות מכשיר הנשיפה. עוד צוין, כי באופן זה נמנעה מהמבקש האפשרות לזמן לחקירה את עורך תעודת הבלון.

9. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים חריגים בלבד בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק מהותי (רע"פ 2919/22 שעבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (1.8.2022)).

בהינתן אמות מידה אלו, הבקשה שלפניי אינה באה בגדר אותם מקרים חריגים, ודי בכך כדי לדחותה.

10. המבקש שב וטוען לעניין אי הצגת תעודת בלון האימות ששימש את המפעיל לבדיקת תקינות מכשיר ה"ינשוף" ביום הבדיקה. טענותיו אלו, נדונו הן על ידי בית המשפט לתעבורה הן על ידי בית המשפט המחוזי - ונדחו תוך התייחסות מפורטת של הערכאות קמא לראיות הנוספות שהוצגו מטעם המשיבה לצורך הוכחת תקינות הבדיקה. בין ראיות אלו, הוגשו כרטיס המכשיר וטפסי הבדיקות היומיות שביצע השוטר למכשיר בתחילת המשמרת ובסיומה, כאשר במסגרת עדותו של זה, לא נשאל בחקירה נגדית לגבי מידת דיוק הרישום בטפסי הבדיקות.

לכל אלו יש להוסיף, כי בית המשפט לתעבורה מצא חיזוק ותמיכה לממצאי הבדיקה המדעיתבראיות הנוספות שהוצגו לפניו, ובכללן - ריח האלכוהול החזק שנדף מפי המבקש, כפי שהעיד השוטר; היותו לא יציב במבחן העמידה; דבריו בליל האירוע כי שתה "2 בירות"; וכן שתיקתו במשפט והימנעותו מלהעיד, שבנסיבות אלו מהווים חיזוק לראיות התביעה. אין אפוא כל עילה למתן רשות ערעור.

11. טרם סיום - לא ניתן שלא לעמוד, פעם נוספת, על חומרת עבירת נהיגה בשכרות, אשר מעמידה בסיכון את שלום הציבור וביטחונו (רע"פ 3032/22 נוביק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.5.2022)). תחילתה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או סמים - ידועה; אולם סופה ולאילו נזקים הייתה גורמת בדרכה, לגוף או לרכוש - מי ידע. משכך, יש לשוב ולהזכיר כי יש לנקוט ביד קשה כלפי אלו הנוהגים בשכרות למען יירתעו ויתרחקו פורעי חוק מהדרכים (רע"פ 4766/19 יחיה נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (15.7.2019)).

12. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' באלול התשפ"ב (28.8.2022).

ש ו פ ט